

תת"ע (פתח תקווה) 6418-05-25 - מדינת ישראל נ' סברי אבו עאמר

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 6418-05-25 מדינת ישראל נ' אבו עאמר

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - המשיבה
נגד מדינת ישראל

נאשם - המבקש
סברי אבו עאמר

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 29.6.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כאשר נמסרה עליו הודעת אי שימוש ע"י שוטר שהוא בוחן תנועה. פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.

מדובר בתיק הזמנה לדין. המבקש סירב לחתום על ההזמנה לדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 29.6.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 10.8.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת ב"כ המבקש לא הגיש בקשת דחייה מאחר ומשפחתו הייתה אבלה מאחר ואחיו נפטר בבית חולים מפציעותיו בעקבות אירוע ירי שהתרחש לפני כשנתיים וחצי. עוד ציין המבקש כי אחיו היה מורדם ומונשם בבית חולים, המבקש ליווה אותו ולא עבד במשך שנתיים בשל דיכאון.

כמו כן, טען ב"כ המבקש כי המבקש חלה ואף היה בחופשת מחלה בימים 29.6.25 עד ליום 2.7.25.

עמוד 1

ב"כ המבקש טען כי המבקש ידע על השתלשלות הדברים רק לאחר שנודע לו על הפסילה במשרד הרישוי.

יתרה, ציין ב"כ המבקש כי למבקש טיעוני הגנה טובים אותם יפרט בבית המשפט וכי קיים עיוות דין ונזק בלתי הפיך בעניינו של המבקש.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, מדובר בדוח מסוג הזמנה לדין מיום 24.4.25 אשר הגיע לידי המבקש אולם הוא סירב לחתום עליו. כמו כן ציינה המשיבה כי החתימה על אישור המחלה, מאוחרת למועד הדיון.

לפיכך, טענה המשיבה כי משסירב המבקש לחתום על הדוח ומשבחר שלא להתייצב לדיון על אף שזמן כדון, אין לו להלין אלא על עצמו. המשיבה התנגדה לבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין. השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות המבקש לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03),

פסקה 8.

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדין לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון. אישור המסירה הנו אישור מסירה תקין. והמבקש סרב לחתום על אישור המסירה שנמסר לו בעת ביצוע העבירה. לכן יש לראות במבקש כמי שזומן לדיון ובחר שלא להתייצב.

אין חשש לעיוות דין.

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

במקרה זה, המבקש אינו טוען טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין. במועד הרשעת המבקש, הפגם טרם רופא. עוד אוסיף כי בשלב זה שלאחר הרשעת המבקש, אין המבקש יכול לשמור על "עמימות" בניהול קו ההגנה כפי שיכול לעשות לאחר הגשת כתב אישום.

טענת המבקש באשר לפטירת אחיו.

עיון בתעודת הפטירה מלמד כי אחיו של המבקש נפטר ביום 31.5.25. מועד הדיון בעניינו של המבקש הינו ביום 29.6.25. דהיינו, אחיו של המבקש הלך לעולמו כחודש לפני מועד הדיון לאחר שנתיים של אשפוז.

לפיכך, וכל הפחות היה על המבקש להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון טרם המועד שנקבע.

שיהוי מעל ל 30 יום.

פסק הדין ניתן בתאריך 29.6.225 אך הבקשה הוגשה רק בתאריך 10.8.25 כחודש וחצי ממועד פסק

הדין. בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 נכתב כך: "**לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.**" במקרה זה מדובר בשיהוי מעבר ל 30 הימים.

אמנם אין בתיק אישור על קבלת פסק הדין, אך במקרה זה המבקש ידע על מועד הדיון ולכל הפחות היה צריך להגיש את הבקשה לביטול פסק הדין בסמוך לאחר הדיון אם ידע שלא התייצב.

אישור מחלתו של המבקש.

מעיון באישור המחלה נראה כי אישור המחלה התייחס לימים 29.6.25-2.7.25. כמו כן נראה כי אישור המחלה הונפק ע"י "כללית" ביום 12.7.25. דהיינו מדובר באישור רטרואקטיבי שאינו חל ותקף במוסדות משפטיים. בכול מקרה, אין הדבר מסביר מדוע לא הוגשה בקשת דחייה בטרם הדיון או ביום הדיון ומדוע המתין המבקש חודש וחצי להגשת הבקשה לביטול פסק הדין אם ידע על מועד הדיון.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07).

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

לאור השיהוי בהגשת הבקשה ממועד פסק הדין ועד להגשת הבקשה;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"ה, 20 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.